

Guy Prieels

BLUF

HOUTEKIET

Guy Prieels

BLUF

Roman

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

© Guy Prieels / Uitgeverij Houtekiet 2018
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be
www.guyprieels.com

Omslag Jeroen Bergen
Foto omslag © iStock
Foto auteur Jos Vossius
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 8924 646 2
e-ISBN 978 90 8924 628 8
D 2018 4765 II
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Opgedragen aan Leo de Haes

*Gedramatiseerde versie van een waargebeurd verhaal met
echte en denkbeeldige personages onder een fictieve naam.*

MOORD?

1977

Na het ontwaken blijft Willem Van Vugt liggen piekeren over de gebeurtenissen van de voorbije week, het was heftig, maar hij heeft geen fouten gemaakt. Alleen in het grote bed strekt hij zijn arm uit naar de lege slaapplek – het vrouwtje is op reis met de kinderen – en glimlacht bij de gedachte aan wat komen gaat. Het is zondag, 6 uur in de morgen.

Op het menu van de dag: bakvis. Wijze van bereiding: maagdenbloed. Hij beroert zich, maar spaart zijn krachten. Om 7 uur klimt hij uit bed, neemt een douche, scheert kin en wangen glad. Hij zet koffie, om 7.30 uur worden de broodjes gebracht. Als de bel gaat, kijkt hij op het scherm. Niet het leuke smoeltje van de bakkersdochter krijgt hij te zien, maar twee vreemde koppen, een veelvraat en een bonenstaak. Met tegenzin trekt hij de hoorn van de deurintercom.

‘Hallo?’

‘Gerechtigde politie, inspecteurs Coucke en Versluys.’

‘Ook een goede morgen, heren.’

Hij probeert zorgeloos te klinken, zwierig als altijd.

‘We hadden graag even met u gesproken.’

‘Kunt u zich legitimeren?’

De veelvraat trekt een kaart uit zijn binnenzak met daarop zijn foto, zijn naam – hij heet Coucke, godbetert – en in de linkerbovenhoek de nationale driekleur. Hij houdt de legitimatie tegen het oog van de camera.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Graag onder vier ogen, alstublieft.’

De raven van het onheil zijn neergestreken. Hun gekras, het geklapwiek van hun vleugels brengen even zijn zelfverzekerdheid aan het wankelen. Herpak je, Willem.

‘Komt u binnen.’

Met een druk op de zoemer opent hij de ijzeren poort waar in kunstig smeedwerk de naam van de villa in is gevlochten: Eldorado.

‘Het lijkt wel de naam van een bordeel,’ zegt Versluys.

‘Of het zegt alles over de man zelf,’ meent Coucke.

Aan de oprijlaan, met aan weerszijden statige platanen, komt geen einde. De aangrenzende tuin lijkt wel het stadspark. Getrimd gazon, exotische struiken, wandelpaden, bloemenpracht, zitbanken. Het domein is afgezoomd met een twee meter hoog traliehek. Camerabewaking van de inrijpoort tot de voordeur. En dan die villa, zeg maar kasteel. De inspecteurs kijken elkaar aan. Volgens hun gegevens is de vogel in dat luxueuze nest amper 32. Ze verwachten een patser, een ongelijke beer die met één slag van zijn klauwen alles opruimt wat hem in de weg staat, een soort Goldfinger.

Willem opent de voordeur. Zijden peignoir, zijden sjaaltje, zijden pyjama, een wolkje aftershave. Een duim hoog, maar van een ontwapenende vriendelijkheid. ‘Uw bezoek verrast me, heren, maar toch welkom.’

De rechercheurs zien er clichéachtig uit, detectives uit een B-film: half uitgeslapen, vluchtig geschoren, in een goedkoop pak en met slecht zittende stropdassen. Eenmaal binnen geven ze hun ogen brutaal de kost, niets ontgaat hun. Kroonluchter uit Venetiaans glas, kalfslederen fauteuils, brokaten gordijnen, fijn geknoopte Oosterse tapijten, bronzen sculpturen en schilderijen. Alles ademt luxe uit, zelfs de kleinste snuisterij.

‘Wij hebben een paar vragen voor u, meneer.’

‘In verband met een ongeval...?’

Niet uit te maken of het als vraag is bedoeld of als evidentie. De inspecteurs kijken elkaar aan. Coucke pikt direct in.

‘Waarom denkt u dat?’

‘Nogal wiedenis. Ik ben schaderegelaar bij een verzekeringsmaatschappij. In de autobranche, meer bepaald.’ Hij slaat een luchtig toontje aan, brede glimlach, vingertje in de lucht. ‘Uw probleem in een zucht opgelost door Van Vugt.’

‘Dat mogen we hopen,’ zegt de veelvraat.

Hij leidt de rechercheurs naar de salon en nodigt hen uit plaats te nemen.

‘Kan ik u iets aanbieden, heren? Koffie? Een versnapering? Iets hartigs?’

‘Vriendelijk van u, maar we hebben dienst.’

‘Dienst ist Dienst und Schnapps ist Schnapps,’ lacht Willem. ‘Komt goed uit. Bespaart me de afwas. Ik ben namelijk niet zo’n huisman en mijn vrouw is er niet. Op vakantie in Spanje. Estepona, wingewest van Marbella. Ik vertrek morgen.’ Hij zet zijn kop koffie op het blad van de salontafel. ‘Vuur maar af.’

Op dat ogenblik gaat de bel, Willem loopt naar het scherm van de intercom.

‘Mijn ontbijt,’ lacht hij. ‘Ogenblikje, hoor. Het meisje doet er even over om van de inrijpoort naar de voordeur te fietsen.’ Hij kijkt in de spiegel en probeert vruchteloos met wat spuugsel een weerbarstige haarlok glad te strijken alvorens de deur open te doen. Hij laat een bankbriefje knisperen tussen zijn vingers en neemt de zak met ontbijtkoeken aan. ‘Laat dat wisselgeld maar zitten. Dag, schoonheid.’ Even later keert hij terug met de witte papieren zak. ‘Kan een knapperig pistoletje u bekoren, heren?’

‘Wij hoeven niks, dank u.’

‘U weet niet wat u mist.’

Hij loopt met de broodzak naar de keuken, neemt een des-
sertbord, een mes, het zoutvat en het botervlootje, schikt alles
op een dienblad en keert terug naar de salon.

‘Neemt u mij niet kwalijk, heren. Aan deze verleiding kan ik
niet weerstaan.’ Hij breekt het broodje middendoor, peutert de
kruim uit de helften, bestrijkt het overvloedig met boter en doet
er een snuifje zout bovenop. ‘Zalig moment. Kan ik een hele
week naar uitkijken.’ Hij propt de kruim in zijn mond en kauwt
met gesloten ogen. ‘Mijn zondagse zonde.’ Nadat hij de kruim-
bol heeft doorslikt, botert hij de korst en neemt een hap.

Versluys, ongeduldig: ‘Kunnen we ter zake komen, meneer
Van Vugt?’

Coucke, droog: ‘Kent u ene Joris Lenaerts?’

‘Uiteraard, we zijn vrienden.’

‘Lang geleden dat u hem hebt gezien?’

‘Een week, zoiets. Wat is er aan de hand met Joris?’

‘Eergisteren, vrijdag 8 juli, is een lichaam opgevist uit het
kanaal Gent-Terneuzen. De drenkeling is gisteren door zijn
echtgenote, Violet Verniers, geïdentificeerd.’

‘Verdronken? Joris? Hoe kan dat nou? Hij zwom als een vis.’

‘Dat is ons ook bevestigd door zijn echtgenote.’

Willem Van Vugt zet zijn begrafenisgezicht op.

‘Sorry, inspecteur, ik moet even gaan zitten.’ Hij laat zich
neervallen in de dichtstbijzijnde zetel, zichtbaar ontdaan, maar
laat er zich de laatste hap van het broodje niet minder om sma-
ken. ‘Ik kan het amper geloven. Joris Lenaerts. Ik zie hem hier
nog voor me staan. Arme Violet. En ze hebben pas vorig jaar
een kind gekregen. Ik moet haar zo meteen bellen.’

‘Hebt u haar inmiddels nog niet aan de lijn gehad?’

Willem aarzelt, hij concentreert zich op het kauwen. Het
heeft geen zin daarover te liegen. Een telefoongesprek is zo
nagetrokken.

‘Toch wel. Begin van de week heeft Violet me opgebeld. Om mij te vertellen dat haar gozer de hort op was.’

‘Deed hij dat wel meer? De hort op gaan?’

‘Moet u aan haar vragen.’ Hij schudt het hoofd en kijkt voor zich uit alsof hij zich verdiept in een probleem waarvoor de oplossing niet meteen voorhanden ligt. ‘Verzopen. En waar precies?’

‘Sas van Gent, net over de Nederlandse grens.’

‘Sas van Gent? Hoe kwam hij terecht in zo’n godvergeten gat?’

‘We dachten dat u daar het antwoord op zou hebben.’

De gedachte bevalt hem niet.

‘En waarom uitgerekend ik?’ vraagt hij snibbig.

‘Omdat zijn echtgenote ons heeft verklaard dat Lenaerts in uw gezelschap verkeerde toen ze voor het laatst iets van hem heeft vernomen.’

Hij herpakt zich, herwint zijn kalmte.

‘Een week geleden hebben we inderdaad samen gedineerd in Hotel de Lourdes, in Oostakker, hier vlakbij.’

‘Welke dag precies?’

‘Ik neem er even mijn agenda bij.’ Willem raadpleegt zijn tijdsverbruik van de voorbije week. ‘Maandag 4 juli. Kunt u nagaan.’

‘Sinds die dag is hij niet levend teruggezien. Vorige vrijdag, 8 juli, is zijn lijk komen bovendrijven.’

‘Godverdomme,’ zegt Willem en slaat zich voor het hoofd. ‘Ik had hem nooit mogen laten vertrekken. We waren poepe-loere, allebei. Ik heb hem voorgesteld te blijven slapen, maar Joris wilde absoluut nog naar Knokke rijden waar zijn vrouw met vakantie is. Vertel me niet dat hij diezelfde nacht in het water is gereden.’

‘Dat is ie niet. Zijn voertuig stond op een parkeerstrook

naast het water, een kilometer voorbij de dorpskom. We vermoeden dat hij daar in het kanaal is terechtgekomen.'

Willem schudt ongelovig het hoofd.

'Ik kan me niet voorstellen dat een atleet als Joris Lenaerts verzuipt zonder een molensteen om zijn nek.'

'Daarover bestaat nog geen zekerheid. We wachten op het resultaat van de lijkschouwing. Die wordt uitgevoerd in Nederland door professor Zeldenrust, een befaamde patholoog.'

Een lijkschouwing? Dat zint Willem niet, maar hij laat niets blijken.

'En met hoeveel zekerheid hebt u kunnen vaststellen dat Lenaerts uitgerekend op 4 juli, de dag van ons etentje, verdwenen is?'

'Wij zijn pas aan het begin van onze enquête.'

'Maar toch staat u al bij mij aan de deur.'

'Volgens mevrouw Lenaerts heeft haar man niets meer van zich laten horen na dat avondje uit met u.'

'Avondje uit, avondje uit.' Violet, vileine heks, denkt hij. Pas maar op. Als ik bloed, dan jij ook. 'Het was helemaal niet laat. Hooguit 9 uur. Na het eten hebben we afscheid genomen. Ik ben recht naar huis gereden en Joris heeft zijn wagen genomen die in mijn garage geparkeerd stond.'

'Heeft iemand u die avond gezien?'

'Ik zou het niet weten. De burens misschien.'

De burens zeker, daar had hij wel voor gezorgd. Meer bepaald het buurmeisje dat af en toe op het kind komt passen.

'Mag ik even gebruik maken van het toilet, meneer Van Vugt?'

'In de hal. De deur met het icoontje.'

Versluys knikt en verlaat de salon met geen andere bedoeling dan snel even rond te neuzen. Op het aanrecht in de keuken wordt zijn aandacht getrokken door een bon van de firma

Rent-A-Car uit Gent voor de verhuur van een bestelwagen op zaterdag 2 juli, twee dagen voor de feiten. Hij loopt naar het toilet, spoelt door en keert terug naar de salon. Hij besluit zijn troef achter de hand te houden en met geen woord te reppen over de gehuurde bestelwagen. Indien er een bon is, is er ook een onuitwisbaar spoor bij de verhuurfirma.

‘Wat hebt u voor de rest van de avond gedaan?’

‘Aan dossiers gewerkt met de televisie aan. Maar vraag me niet wat er speelde. Ik ben niet zo’n kijker. Ik val in slaap voor de buis. Joris is weggereden. Naar zijn vrouw in Knokke, zei hij. Vermoedelijk via Zelzate, de logische weg.’

‘In Zelzate heeft hij duidelijk niet de richting Knokke genomen.’

‘Vaak reed hij rechtdoor. Over Sluiskil, IJzendijke, Oostburg, Cadzand. Joris was een buitenjongen. Hij hield van de weidse vlakten en een mooie zonsondergang.’

Dat hij vriend Lenaerts een zetje heeft gegeven op zijn reis naar het hiernamaals bezwaart Willem niet het minst. Waar zijn gal van boven komt, is dat Violet met haar uitlatingen hem met stip bovenaan de lijst van verdachten heeft gezet als ze kwaad opzet vermoeden. Kutwijf.

‘Een dom ongeval, als u het mij vraagt, inspecteur. U zult het zien, ik krijg gelijk.’

‘Was de heer Lenaerts depressief?’

‘Hij kon al eens in de put zitten. Wie niet?’

‘Kan hij zelfmoord hebben gepleegd?’

‘Een waterrat die het sop induikt om zichzelf om het leven te brengen? Het is te gek voor woorden. Toch? Er bestaan andere manieren om er een eind aan te maken.’

‘We onderzoeken elk spoor.’

‘U kende het echtpaar goed. Hoe was de verhouding van Lenaerts met zijn vrouw?’

‘Wie uit het bed klapt, klapt uit de biecht. We bleven daar discreet over. Trouwens, inspecteur, als mannen het over de vrouwtjes hebben, is dat meestal niet over het exemplaar met wie ze getrouwd zijn.’

Coucke gniffelt.

‘Hoelang kent u de weduwe?’

Opeens stond ze daar. Violet Verniers: 18 hete zomers, 1.80 meter, 70 kilo dynamiet op lange, slanke benen, een klauterpartij naar de hemel. Hij daar tegenover met zijn 1.63 meter. Ze begeleidde een bouwondernemer die geld van hem hoopte los te krijgen. Een vriendin, knipoogde de man. De gedroomde kans om aan die spetter te laten zien hoe diep zijn zakken wel waren.

‘Een aantal jaren. Ze werkt voor De Vaderlandsche, de verzekeringsmaatschappij waar ik schaderegelaar ben.’

‘Hoe goed kent u haar?’

Dat is Versluys, een roofdier dat prooi ruikt. Er verandert iets in zijn gelaatsuitdrukking, in de toon van zijn stem, zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes en zijn neusvleugels trillen terwijl hij een beetje te achteloos informeert naar zijn relatie met het blonde beest. Willem Van Vugt ontwijkt de netelige vraag met een dooddoener.

‘Kunt u in iemands hoofd kijken, inspecteur?’

‘Dat probeer ik toch.’

‘En hoe vaak hebt u achteraf moeten vaststellen dat u het mis had? Een ander goed leren kennen is moeilijk. Een mens raakt nog niet eens wijs uit zichzelf.’

‘Mag ik even gebruikmaken van uw telefoon?’ vraagt Coucke.

‘Ga uw gang.’

De inspecteur neemt de hoorn van de haak, vormt een nummer en wacht geduldig tot er wordt opgenomen.

‘Meneer de procureur,’ zegt hij, schetst kort het gesprek dat hij met Van Vugt heeft gevoerd en concludeert met een ‘Ja, meneer, ik zal de boodschap overbrengen.’ Hij schraapt zijn keel. ‘Ik had procureur Goemans aan de lijn, meneer Van Vugt. Op zijn bevel moet ik u verzoeken ter beschikking te blijven van het onderzoek.’

‘Ik vlieg morgen naar Spanje.’

‘Ik vrees dat u de reis enkele dagen zult moeten uitstellen.’

‘Dat meent u niet.’

‘U mag het grondgebied niet verlaten. Een goedendag verder.’

Willem laat de rechercheurs uit.

Op het bordes blijft Coucke staan, overschouwt het terrein dat zich voor hem uitstrekt en vraagt zich af hoe iemand op zo korte tijd zo rijk is kunnen worden.

‘Prachtig domein hebt u hier, meneer Van Vugt.’

‘Pure meeval. Ik ben uit een rijke broek geschoten en weet met geld om te gaan. Maar vergis u niet, inspecteur, ik werk voor de kost, net als u.’

‘Dat siert u.’

De rechercheurs stappen in de auto en rijden door de lange oprijlaan. Dicht bij de poort, onder een soort carport, staat een kleine grijze bestelwagen Renault die ze bij het binnenrijden niet hebben opgemerkt. Instinctief noteert Versluys het kenteken. De poort gaat automatisch voor hen open. Een vijftigtal meter verderop in de straat staat een wagen geparkeerd waarin twee mannen wat onderuitgezakt in hun stoel de buurt discreet in de gaten houden.

‘Die pokdalige kop achter het stuur ken ik,’ zegt Versluys. ‘Een BOB’er.’

‘Wat doet de opsporingsdienst van de rijkswacht hier?’

‘Ons mannetje in de gaten houden, als je ’t mij vraagt.’

‘We zitten toch niet met twee verschillende diensten op dezelfde zaak?’

‘Alsof dat de eerste keer zou zijn.’

2

Tegen de rechercheurs heeft hij niet uitgeweid over zijn gesprek met Violet Verniers. Op dinsdag 5 juli, de dag nadat hij met Joris Lenaerts in Hotel de Lourdes het Laatste Avondmaal heeft genuttigd, werd hij rond het middaguur opgebeld. De conversatie staat hem nog helder voor de geest.

Violet: ‘Is Lenaerts bij jou thuis blijven slapen?’

Ze noemt haar man altijd bij de achternaam. Eigenlijk heeft ze het nooit over Joris, het valt hem telkens weer op. Sinds ze onlangs moeder is geworden, heeft hij haar ook nooit de naam van haar baby horen noemen. Ze spreekt over het kind. Als over iets dat niet van haar is. Hem noemt ze nochtans altijd bij de voornaam. Willem, zegt ze. Willem, zucht ze. Stel je voor dat ze hem tussen de lakens Van Vugt zou noemen, hij zou het niet kunnen hebben. ‘Harder, Van Vugt, ruiger.’ Om ter plekke een slappe te krijgen.

Hij: ‘Nee. Wij hebben samen gegeten in Hotel de Lourdes. Rond 21.00 uur hebben we afscheid genomen en is elk zijn weg gegaan.’

‘Hij is niet thuisgekomen.’

‘Dan ligt hij onderweg in zijn auto zijn roes uit te slapen. We waren behoorlijk boven ons theewater.’

‘Waarom heb je zijn sleutels niet afgepakt?’

‘Hoor ’s, Violet, die Joris van jou is een grote jongen. Ik heb hem aangeboden bij mij thuis te overnachten, maar nee, Mister

Love wilde weg. Naar zijn schatje, zei hij met een knipoog alsof we hem al stond op te wachten in pikante lingerie. Niet tegen te houden en duizend man sterk als hij een snee in de neus heeft.'

'Als hem maar niets is overkomen.

'Heb je het ziekenhuis of de politie gebeld?'

'Welke ziekenhuis? Welke politie? Ik weet niet eens welke weg hij heeft genomen. Misschien is hij wel naar huis gereden, naar Antwerpen, of naar Limburg, naar zijn moeder.'

'Naar zijn moeder? Hebben jullie ruzie?'

'De laatste tijd hebben we niks anders. En je weet best waarom.'

Willem Van Vugt blijft Oost-Indisch doof.

'Hij zou naar Knokke rijden, dat heeft hij er uitdrukkelijk bij gezegd toen we afscheid namen. Indien ik had geweten dat hij niet zou komen opdagen, was ik zelf bij jou komen slapen, schatje van me.'

'Willem, ik ben niet in de stemming.'

'Ik mis je.'

'Ik mis jou ook, maar dat neemt niet weg dat ik me flink ongerust maak.'

'Joris komt wel terecht. Gun hem de tijd om weer op toerental te komen.'

Hij zei net niet: gun hem de tijd om weer boven water te komen.

Violet: 'Heeft hij iemand anders?'

Willem: 'Niet voor zover ik weet.'

'En jij?'

'Nee. Liefjes geven alleen maar trammelant.'

'Trammelant? Bedankt, hoor.'

'Jij was en bent en blijft de uitzondering, lieve Violet.'

'Mooiprater. Sinds mijn zwangerschap heb je geen vinger meer naar me uitgestoken. Ben ik al vervangen?'

‘Je bent onvervangbaar. En je weet verdomd maar al te goed waarom.’

Hij aarzelt met de vraag op zijn tong, maar vraagt het toch.

‘Heeft het mijn trekken? Het kind, bedoel ik.’

‘Zou je dat zelf niet even komen vaststellen?’

Zodra de rechercheurs zijn huis hebben verlaten, loopt hij naar de telefoon op het lage tafeltje, draait rondjes, weet niet waar hij goed aan doet, bellen of niet, hij haalt het briefje met haar nummer uit zijn portefeuille, hij kan en mag toch zijn medeleven betuigen, want als hij dat niet doet, wordt hij misschien versleten voor een harteloze zak die niet maakt om het verlies van een vriend of het verdriet van een weduwe. Hij vormt haar nummer.

‘Violet, ik ben het. Ik heb zopas het slechte nieuws vernomen.’ Aan de andere kant van de lijn blijft het stil. ‘Sinds wanneer weet jij het?’

‘Sinds gisteren. Twee rechercheurs hebben me op de hoogte gebracht.’

‘Waarom heb je me niet meteen gebeld?’

‘Heb ik gedaan, maar je was er niet...’

De roffel van de dood en het stemgeluid van Violet, zo hees en zo heet dat het ijzer doet smelten, wekken een vreemd begeren in hem. Zal hij stante pede naar Knokke rijden om de kakelverse weduwe een flinke beurt te geven of toch het plan uitvoeren dat hij deze morgen heeft beraamd?

Bakvis. Maagdenbloed.

‘Ik had nochtans alle steun kunnen gebruiken. Een leuk onderonsje was het niet. Wat een hufters.’

‘Coucke en Versluys? Heb ik zonet ook over de vloer gehad.’

‘Toen ik niet meteen in tranen uitbarstte, begonnen ze al hun messen te slijpen. En zeker nadat ik me had laten ontval-

len dat Lenaerts een uitstekende zwemmer was, begonnen ze echt vervelend te doen. Alsof ik hem eigenhandig kopje onder had geduwd. Wat een klootzakken! Op het politiekantoor was het al niet anders. Toen ik vorige woensdag aangifte ging doen van zijn verdwijning, nadat ik overal vruchteloos rond had getelefoneerd, bekeken de flikken me alsof... alsof...'

'Ik weet hoe mannen naar je kijken, Violet.'

'Alsof het mijn schuld was dat hij was weggelopen. "Je man is volwassen, mevrouwetje," zei die flik, op zo'n hooghartig toontje. "Hij kan gaan en staan waar hij wil zonder dat zijn vrouw te moeten vertellen. De dag dat hij terugkeert, horen we 't wel." Ze namen me niet ernstig.'

'Zal ik naar je toekomen?'

'Ik weet niet of dat een goed idee is.'

'Misschien niet,' zegt Willem, ik mag zelfs niet gaan en staan waar ik wil. Verbod om het territorium te verlaten. Ik zou morgen naar Spanje vliegen en dat ben ik nog steeds van plan. Ze kunnen de pot op.'

3

Willem Van Vugt heeft de onhebbelijke neiging om in heikele situaties op het scherp van de snee te lopen en het gevaar op te zoeken in plaats van het te ontvluchten. Hij staat op het punt te doen wat hij alweer beter zou laten, maar hij heeft een stevig alibi nodig en daarvoor moet hij met zijn vingers door het vuur. Ze is pas vijftien en botergeil, een proletendochter met een hang naar luxe, mollig, nog niet helemaal uit het meisjesvet. Sinds twee jaar is Toria Devreese de vaste babysitter ten huize Van Vugt.

Toria... Vorig jaar, rond kerst, was hij onverwachts teruggekeerd om het geschenk op te halen dat hij vergeten was mee te nemen voor zijn gastheer. Ze had hem niet horen binnenkomen. Gebiologeerd keek hij naar het meisje dat weg van de wereld, hoofd in de nek en met gesloten ogen een woeste rit maakte op de buik van Beertje Colargol, de knuffel van zijn jongste dochter. Hij had een tijdje gegluurd en dan zachtjes de deur gesloten, zijn vrouw wachtte in de auto.

Diezelfde avond liet hij zijn vrouw het meisje naar huis brengen onder het voorwendsel dat hij zich niet goed voelde. Het was voor geen woord gelogen. Hij gloeide van bronst en de vrees dat hij zijn vingers zou branden won het van zijn drift. Het was uitstel, hij wist het.

Op een dag in mei had ze haar huiswerk meegebracht. Het vlotte niet, ze zat te kauwen en te sabbelen op haar pen. Hij keek mee over haar schouder. Niet dat hij haar van enige hulp kon zijn want zelf had hij niet eens zijn humaniora afgemaakt.

‘Van mij krijg je een tien...’

Met zijn fluisterstem in haar oor, met zijn neus in haar haar, met zijn hand op haar schouder, met zijn duim die haar nek beroerde. Toen versnelde haar ademhaling.

Laatst was zijn vrouw bij een theekransje haar hoofd gaan vullen met het getater van haar leeghoofdige vriendinnen. Hij kwam thuis om een dossier, dat hij daar zorgvuldig verborgen hield, te raadplegen. Zijn dochters Sofietje en Treesje sliepen op de sofa. In de slaapkamer was Toria de hele garderobe van mevrouw rond haar fraaie lijf aan het draperen. Toen hij haar in de gaten kreeg, trok ze net een witte blouse aan die ze onderaan met een platte knoop dichtmaakte om haar uitbundige tieten in bedwang te houden. Daaronder droeg ze een korte blauwe plissérok met rode bollen. Ze pivoteerde om haar as als een ballerina. Het rokje tolde de hoogte in, ont-

blootte haar kont tot aan de bilnaad. Hij kon haar onderbroek zien.

‘Betrappt,’ lachte hij.

‘Sorry, meneer.’

Toria stond aan de grond genageld, ademde zwaar, haar angstogen smeekten bijna om een bestraffing. Ze durfde zich niet om te draaien. Hij ging achter haar staan, zo dichtbij dat hij helemaal warm werd van de damp die dat jonge lijf uitwasemde. Hij ademde in haar oor.

‘Het staat je beeldig. Je mag het hebben.’

‘Maar, meneer...’

‘Willem,’ zei hij en legde zijn handen op haar schouders. ‘Ons geheimpje.’

Ze glimlachte wat ongemakkelijk.

‘Je bent mooi en ik wil dat je iedereen de ogen uitsteekt. Dat je vriendinnetjes je benijden en de jongens van je leeftijd in bosjes achter je aanlopen.’ Ze schokschouderde wat ongemakkelijk. ‘Dat doen ze vast nu ook al.’

‘Het zijn snotneuzen.’

Hij liet zijn handen langs haar armen glijden.

‘Ben je al onder de man geweest?’ vroeg hij een beetje brutaal. Ze schudde het hoofd, verward. ‘Een lekkere meid als jij...’

Ze kleurde rood als een kriek. Zijn vingers verstrengelden zich in de hare. Ze gaf stevig tegendruk. Hij ritste zijn gulp open. Op dat ogenblik hoorden ze Sofietje de trap oplopen en om Toria roepen.

Hij neemt de hoorn van de haak en vormt het telefoonnummer van Devreese.

‘Alfons, Van Vugt hier.’

‘Goede morgen, meneer Willem.’

‘Goede morgen, buurman. Kan je even aan je dochter vragen om langs te komen? Ik vertrek morgen naar Spanje en moet een aantal spullen meenemen voor mijn dochters. Toria weet perfect wat de meisjes nodig hebben en waar die dingen liggen. Als ik het zelf doe, haal ik toch maar de kasten overhoop.’

‘We staan net op het punt om naar de hoogmis te gaan, meneer Willem.’

‘Na de mis dan. Liefst voor de middag als het kan.’

‘Zeker, meneer Willem. Natuurlijk, meneer Willem. En bedankt voor de lekkere fles wijn die u maandagavond voor mij hebt achtergelaten. *Château d’Yquem*. Ik geloofde mijn ogen niet.’

‘Graag gedaan, Alfons.’

‘Ik kijk er elk uur naar en durf hem maar niet open te maken. Ik denk dat ik hem bewaar voor een speciale gelegenheid. Voor het kerstfeest of voor de volgende verjaardag van Toria. Zestien worden is toch iets bijzonders.’

‘Dat is het zeker. Jammer dat je er zelf niet was toen ik ze heb afgegeven.’

‘Ik was nog aan het werk.’

‘Zo laat nog? Het was al over negen. En, Alfons, nogmaals bedankt dat je het tuinafval hebt weggebracht.’

Op de salontafel staat een fles champagne te koelen in een ijsemmer, *Roederer Cristal Brut*, het exclusieve brouwsel voor goden en godinnen. Hij neemt twee kristallen glazen uit de kast, houdt ze tegen het licht en verwijdert met een servet de stofdeeltjes van de randen. Het moet af zijn. Om de vijf stappen loopt hij naar het raam, kijkt waar ze blijft. Er komt maar geen einde aan die rotmis. De zenuwen gieren door zijn keel.

Rond elf uur komt Toria met opgewaaide rok aangereden op de fiets. Willem staat verscholen achter het gordijn. Ach,

meisje, wat zou ik je graag tot zadel dienen. Als om zichzelf aan te bieden heeft ze de witte bloes en de blauwe plissérok met rode bollen aangetrokken die hij haar cadeau heeft gedaan. De blouse is op dezelfde manier onderaan bij de panden in een knoop gelegd. In de kelkvormige opening liggen haar vruchten te smachten naar de offertafel. Zijn hart bonkt in zijn keel.

Ze stalt haar fiets niet op het bordes zoals gewoonlijk, maar achter het huis, buiten het oog, vermoedend wat haar te wachten staat. Nahijgend van het fietsen belt ze aan, nerveus schuifelend op haar voeten, haar manen in de nek gooierend, haar rokje glad strijkend. Met haar tong bevochtigt ze haar volle, vlezige lippen. Hongerig, rillend over zijn hele lichaam staat hij achter de deur met zijn hand aan de kruk. Zodra hij openmaakt zet hij iets in gang dat niet meer terug te draaien valt.

‘Toria Devreese, meesterwerk van de natuur...’ Mister Charming.

Toria Devreese straalt, gloeit, haar tanden glimmen. Ze heeft ravenzwart haar, ogen donker als steenkool, een getaande huid.

‘Laat me je bekijken,’ zegt hij en neemt haar bij de hand. De twee flinke knapen onder haar blouse – Vrijheid en Blijheid – enkel bedwongen door een nietig lapje textiel, dansen losjes voor haar uit. In gedachten draagt hij haar in zijn armen naar de sofa en neemt haar meteen, zonder plichtplegingen.

‘Na jou, schoonheid.’

Ze doorkruisen de hal die ruimer is dan het rijhuis dat ze bewoont en waarin ze een benepen kamertje betreft. Telkens weer zwerft zij met dezelfde kinderlijke verbazing door dit huis als door een sprookjesboek. Ze vindt het zonde om met haar afgeprijsde schoenen van Shoe Post over het glimmende Carraramarmer te schuren. Toria gelooft nog in de toverkracht die een pompoen in een gouden koets kan veranderen, in een

prins die met het glazen muiltje in de hand wanhopig het land afspeurt, op zoek naar dat ene passende voetje, haar voetje. Naar gewoonte trekt ze haar schoenen uit, neemt plaats op de sofa en kijkt in het rond.

‘Hoe komt het dat ik me hier thuis voel terwijl ik thuis mijn draai niet vind?’

‘Omdat je geboren bent voor het soort leven dat ik alleen je kan bieden.’

Met een schoendoos in de hand knielt hij voor haar neer, neemt een van haar voeten in zijn hand, kneedt de voetzool – als geen ander kent hij de drukpunten van de lust – en kust haar tenen, een voor een. Uit de doos – Charles Jourdan, Champs Elysées, Paris – tovert hij een paar zwart gelakte damesschoenen met rode binnenzool tevoorschijn. Het glazen muiltje, denkt Toria. De schoenen zitten aan haar voeten gegoten.

Prins Willem spreekt: ‘Dat ene voetje... Het bestaat dus.’

‘Charmeur. Mijn vader had me al gewaarschuwd.’

‘Daar zijn vaders voor.’

Ze kijkt toe hoe hij geknielend zit aan haar voeten. Dubbel zo oud, klein, aan de vlezige kant – haar vader noemt hem een bourgondiër – en zijn haar flink uitgehaald aan weerszijden van zijn schedel. Een mannetje van dertien in een dozijn. Ach, denkt Toria Devreese, hoeft een kerel met zes volbloeden in de ondergrondse garage eruit te zien als een witte ridder? Rode Ferrari Testarossa, zwarte Porsche Carrera, beige Aston Martin en verder een donkerblauwe Mercedes om naar het werk te gaan, een witte om de boodschappen te doen en een appelgroene voor de fun.

Ze glijdt als een fee over het marmer, showt haar schoenen, haar ranke benen, haar begerlijke, onbevleete lichaam, haar hagelwitte tanden. Hij zit op de sofa en wenkt haar. Ze komt naast hem zitten.

‘Mondje open, Assepoes.’

Uit een doos Beluga schept hij een royale dessertlepel kaviaar en brengt hem in haar mond. Een zout goedje waar ze niks aan vindt maar waar ze ogen bij trekt alsof ze nooit zo iets lekkers in haar leven heeft gegeten. En nog een. Om een bodempje te leggen, zegt hij.

Hij ontkurkt de fles. Aan de bubbels ontsnapt een smachtend geluid, *le soupir érotique*, verduidelijkt Willem met een belerend vingertje, zo hoor je een fles champagne te ontkurken – een gulp schuim bevrijdt zich uit de hals en druipt over zijn hand.

‘Oh,’ kirt ze.

‘Zonde van de verspilling,’ zegt Willem, buigt voorover en drukt zijn lippen op haar knie waar het vocht zijn spoor heeft achtergelaten. Ze laat begaan. Hij vult de glazen. Ze klinken. Ze neemt een flinke slok en nog een, na drie teugen heeft ze de smaak te pakken en ziet ze de bodem van haar glas. Hij schenkt bij. En nogmaals. In minder dan een uur is de fles soldaat gemaakt.

‘Ik weet niet of het de champagne is of de warmte of...’ ze onderbreekt haar zin, kijkt hem aan. ‘... maar ik stoom.’

Ze steekt haar arm in de lucht, ze mag zich vast nog niet scheren van haar vader, er parelen minieme druppeltjes tussen de haartjes, ze snuffelt onder haar oksel. Hij maakt de knoop van haar blouse los en plengt een scheutje champagne op haar tepels. Met zijn lippen brengt hij eer aan Vrijheid en Blijheid. Toria wordt helemaal rood en warm. Hij zegt een aftelrijmpje uit zijn kindertijd op en tikt met zijn vinger tegen haar knieën.

Van je rood rood rood

Rijdt de koning door de poort.

‘Stouterd,’ zegt ze, terwijl ze haar vingers door zijn haar haalt. Hij doet haar knieën uit elkaar en zoekt zich snuivend als een buffel een weg tussen haar dijen.

Coucke en Versluys houden halt voor het neogotische Hotel de Lourdes, een welbeklant restaurant dat de faam van de Frans-Belgische keuken sinds 1876 hooghoudt. Door het goede weer zijn op het ruime terras alle plaatsen ingenomen. Ook binnen is de gelagzaal goedgevuld. Ze lopen naar de receptie. De maîtresse die alles nauwkeurig in de gaten houdt, komt op hen af en vraagt of ze gereserveerd hebben. Coucke identificeert zich.

‘We zouden de verantwoordelijke van het huis graag enkele vragen stellen.’

‘Dat ben ik, mijn naam is De Meyer. Altijd welkom, heren, maar net op een zondag en net op dit uur komt u toch bijzonder ongelegen.’

‘Wij komen altijd ongelegen,’ zegt Versluys.

‘Kan ik u iets aanbieden in afwachting dat ik u te woord sta? Een drankje? Of wilt u iets eten? Een zomersalade of zo?’

‘We hebben onze boterhammetjes mee.’

‘Neemt u me niet kwalijk, maar de tafels houden wij graag vrij voor het cliënteel. In de keuken misschien?’

Coucke en Versluys kijken elkaar aan

‘Doe toch maar een zomersalade voor twee, maîtresse.’

De rechercheurs installeren zich in een hoekje en laten een fles gekoelde rosé aanrukken. Coucke knabbelt in zijn eentje het schaalpje chips en het schoteltje salami leeg.

‘Nooit drinken op een lege maag,’ oreert hij, een beetje schaapachtig lachend, en vraagt zijn collega wat hij denkt van de zaak.

‘*Cherchez la femme*,’ zegt Versluys.

Coucke, grinnikend, met zijn vingertje: ‘Jij denkt aan Violet Verniers, de mooie weduwe van Lenaerts.’

Versluys: ‘Een moordwif. En dan zie ik dat mannetje in zijn grote villa. Een kabouter.’

Coucke, eveneens klein van gestalte en niet meteen moeders mooiste, is op zijn teentjes getrapt.

‘Ik zie het verband niet,’ zegt hij.

Versluys, onverstoobar: ‘En vervolgens zie ik de foto van Lenaerts in zijn zwembroek bij die spetter op het buffet staan: een Adonis van 1.90 meter.’

‘Nou, en?’

‘Poen, Coucke. Poen. Met een paar miljoen op zak zou jij ook al een stuk aantrekkelijker ogen.’

‘Dank je wel, hoor.’

Als hun zomersalade wordt opgediend laten ze de maître verstaan dat hij zich direct na de maaltijd ter beschikking moet houden. De man knikt, met tegenzin.

‘We willen graag met u even terug naar maandagavond 4 juli.’

‘Ik neem er even de reservaties bij, heren,’ zegt de maître en doet teken aan een van de obers. ‘Het reservatieboek en drie koffie, André.’

‘Naar wie of wat had u willen informeren?’

‘Willem Van Vugt. Kent u hem?’

Het gezicht van de maître betreft.

‘Er is toch niets aan de hand met meneer Willem?’

‘Nee, hoor. Wij wilden gewoon weten of hij op die dag hier heeft gedineerd en met wie.’

‘Hij dineert hier tot soms viermaal per week. Maar telkens met iemand anders, meestal zijn eigen klanten. Tijdens het weekend komt hij hetzij met zijn moeder, hetzij met zijn vrouw en kinderen. Twee schattige dochtertjes, Sofietje en Treesje. Goedgemanierd.’

‘Maandagavond 4 juli.’

‘s Kijken. Maandag 4 juli. Had hij om 19.00 uur gereserveerd voor twee personen en hij heeft hier inderdaad met een vriend gedineerd.’ De ogen van de maître, die duidelijk de beginselen van herenliefde is toegedaan, laten een lichte schittering zien. ‘Een grote, knappe man met een uilenbril. Krullenbol, elegant gekleed. Hij sprak een Kempens dialect.’

‘Hebt u die twee hier vaker samen gezien?’

‘Een paar keer. Ze leken elkaar goed te kennen. De heren hebben het lievelingsmenu van meneer Willem gegeten: kreeft thermidor als voorgerecht en daarna steak archiduc. Gewoonlijk nuttigt meneer Van Vugt na de maaltijd nog een dame blanche en besluit hij met een espresso mét Calvados, uiteraard vergezeld van een Cubaanse sigaar uit de humididor. Vastheid en de gepaste vochtigheidsgraad, daar staat hij op.’

‘Geen goedkope maaltijd.’

‘Onder de tweeduizend frank per man gaat hij hier nooit buiten. Het maakt hem geen donder uit hoeveel het kost. Meneer Willem maalt niet om geld, hij is rijk. En goed van vertrouwen. Ik kan u zeggen, maar dat blijft natuurlijk onder ons, dat meneer Willem onveranderlijk een blanco cheque achterlaat, altijd netjes ondertekend. Heb ik in mijn loopbaan nooit eerder meegemaakt. “Het was weer eens overheerlijk, maître. Vul zelf maar in. Met fooi!” roept hij dan, wuift ons toe en verdwijnt. Dat was die bewuste maandag wel een beetje anders, dat viel op. Misschien omdat zijn vriend zich onwel voelde.’

‘Onwel?’

‘Er was iets met die man. Hij viel zowat in slaap. Op een bepaald ogenblik kwam hij zelfs met zijn hoofd in zijn bord terecht. Gênante situatie.’

‘Dus de stemming zat er niet echt in.’

‘Dag mag u wel zeggen. Ronduit bedrukt. Meneer Willem

is een vrolijke Frans, maar die avond leek hij niet in zijn gewone doen. Hij heeft amper zijn lippen aan de wijn gezet. De fles liet hij helemaal over aan zijn compagnon. Hij dronk alleen water en frisdrank. Niet zijn gewoonte. Een geflopte zakendeal, dacht ik bij mezelf. Gewoonlijk roept hij bij het weggaan mijn naam, maar die avond muisde hij er op zijn sokken vanonder. “Goedenavond,” heb ik hem nog nageroepen, maar hij keek langs me heen en liep door. Zijn blanco cheque had hij wel achtergelaten, zoals gewoonlijk. Bovenop het etentje moest ik nog een bedrag van 3000 frank in rekening brengen voor een fles *Château d’Yquem*, de duurste wijn op de kaart. Om thuis te drinken, zei hij tot de ober. Wat ik op zijn zachtst gezegd vreemd vond. Als meneer Willem zin in iets heeft, laat hij dat gewoon thuis bezorgen.’

‘In welke staat bevond de man in zijn gezelschap zich bij het weggaan?’

‘Versuft. Net een slaapwandelaar.’

‘Dus niet meer in staat om met de auto te rijden.’

‘Hij had het al moeilijk om rechtop te lopen.’

‘Wanneer precies hebben ze het restaurant verlaten?’

‘Rond negen. Een dik uur vroeger dan gewoonlijk. Ook dat viel op.’

‘Hoe zijn ze weggereden? Elk met zijn auto?’

‘Met de Mercedes van meneer Willem. Hij zat achter het stuur. Zijn vriend aan de passagierskant, hij zwijmelde.’

‘Een vraagje nog. Kwam de heer Van Vugt hier soms in vrouwelijk gezelschap?’

‘Met zijn moeder of zijn echtgenote, zoals ik al zei.’

‘Nooit in gezelschap van een andere dame? Groot, blond, een soort filmster.’

‘Oh, ik weet al wie u bedoelt. Nu brengt u me in verlegenheid, heren. De dame is hier enkele keren geweest met meneer

Willem, maar steeds vergezeld door de knappe man van maandagavond.’ Hij schraapte zijn keel en vervolgde op een samen-zweerderig toontje. ‘Wij zien natuurlijk ook wat er onder de tafel gebeurt.’

‘U lijkt hem goed te kennen, maître.’

‘En of ik hem ken. Hij is hier kind aan huis. Mijn beste klant, heren. Mijn allerbeste klant. Altijd het fijnste en het duurste. Voor de instuif van zijn villa, vorig jaar, was mijn voltallige ploeg opgetrommeld. Een receptie voor tachtig man, een sprookje, met geen pen te beschrijven. Na afloop kreeg iedereen een gepersonaliseerd souvenir. En geen spulletje uit de bazaar, dat kan ik u verzekeren. Zelf kreeg ik een sleutelhanger in puur zilver. Om maar te zeggen. Hier, kijk maar. Ik heb me zelfs laten vertellen dat een van de genodigde dames een sleutel heeft gekregen waarmee ze recht naar de garage kon stappen om een gloednieuwe auto af te halen.’

‘De blonde?’

‘Nou, nee... Daar is nog even heibel rond geweest. De blonde dame was hoogzwanger en is kort nadien bevallen. Ze is woedend weggelopen, heb ik me laten vertellen, maar niet naar de garage. De gelukkige was een brunette. Afijn, na de receptie werden alle genodigden met een bus van de villa naar hier gebracht voor een diner dat zijn gelijke niet had. Een uitgelezen menu. Wat hem dat heeft gekost, weet ik niet precies meer. Hij heeft nooit een factuur gevraagd. Maar dat het in de honderd-duizenden liep, kan ik u met de hand op het hart zeggen.’

‘U hebt ons een grote dienst bewezen, maître,’ zegt Coucke.

Ze stappen in de auto en rijden weg. Versluys zit met een ei.

‘Dat verhaal over die versufte vriend zit me niet lekker.’

‘Drugs?’